

„Kirobbanóan tehetséges író, egészen egyedi hanggal.
Boldog vagyok, hogy olvashattam.” – *Katona Ildikó, hívatásos olvasó*

Ápa, randizhatok egy lovaggal?

fine ●
selection

O N S A I

O N S A I

Ápa, randizhatok egy lovaggal?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Ajánlás:
Lányomnak, Annának

Két világ kalandora vagy, és már látom, hív a végtelen.
Kutasd a részecskefizika titkait, vagy álmodd papírra a Százvilágot,
de ne feledd, a legfőbb dolgod, hogy boldog légy.

_

Ajánlom ezt a könyvet minden cosplayes fiatalnak,
aki a Mondoconon megfordul. Hatalmas élmény a nyüzsgő,
vidám forгатag. És kiváló ihletadó...

Mia Anne

AKISPESTI WEKERLE-TELEP TEGNAP MÉG ELBŰVÖLTE, az egész környék hangulatos házikókból állt, melyek a kinyitható, fa ablaktáblák miatt olyanok voltak, mint a mézeskalácsházak a mesében.

De Mia Anne ma már rájött, hogy a mesehősök miért lépnek le otthonról az első bekezdésben.

– Utállak! – üvöltötte angolul az apjának, majd besántikált a szobájába, és bevágta maga mögött az ajtót. – Akkor is megyek!

A szobában még a költözés rendetlensége uralkodott. Az ajtó-csapkodásra megzörrent az asztalon lévő, kézzel festett mahjong játék, amit évekkal ezelőtt anya készített. A többi holmi dobozokban állt, még nem sikerült kicsomagolnia, csak két napja költözött Vancouverből Budapestre.

Dühösen megkapaszkodott az asztal szélében, de közben levert egy könyvet. Ma sokkal jobban sajtogott a térde, mint más napokon, a fájdalom apró féregként rágta az inakat. Lehajolt, és felvette a földről az albumot, egy Budapest-képeskönyv volt, tele a híres épületek fotóival. Sóhajtvá visszatette az asztalra a mahjong mellé.

Igen, Budapest lenyűgöző város, ezek a magyarok úgy sétálnak a műemlékek között, mintha a Mekibe ugranának be. Csakhogy

hiába a szép környezet, a különleges, kevert építészet, az itteni emberek annyira mások. A suliban a diákok nagyon furcsák. Általában mindenhol akad egy fontoskodó, aki elmondja, hogy kik a jó tanulók, kik a művészeltek vagy a kockák, de itt senki sem avatta be. Sőt, mintha nem is lennének ilyen csoportok, például pomponlányok, döbbenetes módon, egyáltalán nincsenek. Az ember nem is gondolná, hogy a pomponlányok utálata mennyire az élete része, amíg ki nem derül, milyen szar a hiányuk.

Ráadásul itt még a szokásos „új lány a suliban” dolog sem működött. Pedig másutt az első napon mindig elélibbent az évfolyam szépe, hogy beszéljen, no meg a kosarasok kapitánya, hogy „megnézze a felhozatalt”. Itt azonban a kutyát sem érdekelte.

Olyan jó lenne fontosnak lenni, végre valahol olyan barátokat szerezni, akiknek önmagáért számít. És megismerni egy fiút... egy rendes srácot, aki nem nyúl a szoknyája alá, mint az a barom Ian, apa munkatársának, Helmholtznak a fia, hanem olyan udvarias, mint egy álompasi; feladja a kabátot, Valentin-napon kézzel ír pár sort, néha hoz egy szál virágot... Nem egy Mr. Darcyra vágyott, hiszen olyan már nem létezik, hanem egy normális fiúra, egy első szerelemre. Még akkor is, ha fáj, még akkor is, ha gyorsan vége lesz...

Milyen lehet szerelmesnek lenni? Egy meleg tenyérbe csúsztatni a kezét, egy vállra hajtani a fejét? Nevetve bohóckodni az esőben? Izgatottan várni a percet, amikor találkoznak? És megcsókolni valakit?

Gyűlölte, hogy félévente költöznek, kutatásról kutatásra mennek, és ha végre megtetszik egy fiúnak, már állnak is tovább. De eddig legalább az amerikai kontinensen belül maradtak, most viszont Európa, és rögtön a közepe... Mi a csodát keresnek Budapesten?

Bárcsak élne anya! Bárcsak itt lenne, és igazi otthonuk volna!

Elszorult a torka, de keményen nyelt egyet, és összeszorította a száját. Nem, erre nem szabad gondolni!

Kimerülten markolta az asztal szélét. Az ütközés képei egy pillanatra felvillantak, de el tudta nyomni. Már három éve történt a karambol, közvetlenül a tizenharmadik születésnapja után. Anya meghalt, ő pedig kórházba került.

Már régóta nincs anya. De volt Gina, Lulu, Patty, és most a szőke Frida, a svéd lány, apa jelenlegi barátnője, akinek borzalmasan idétlen neve van.

Frida megígérte, hogy ha nem balhézik a költözés miatt, akkor ma este elmennek koncertre. Hol a csudában lehet? Már itt kéne lennie.

Apának meg nincs joga megtiltani. Attól, hogy a térde kissé béna, meg a gerincében kapsok vannak, még ugyanolyan tizenhat éves, mint más. Igenis elmegy! Megnézi, hogyan buliznak ezek a furcsa magyarok.

Ingerülten a cseresznyefa ajtóra nézett, amit az imént csapott be.

Hol van már apa? Most kéne berontania a szokott szöveggel, hogy *„amíg én tartalak el, nincs jogod ajtót csapkodni”*, vagy *„bezzeg amikor én voltam tizenhat, kitöltöttem az IQ-tesztet, beléptem a MENSA-ba, és nem csináltam olyat, hogy...”*, és felsorolni az összes dolgot, amiért érdemes élni, de ami persze sose vezet oda, hogy agykutató legyen, mint az apja.

Az ajtó azonban nem nyílt ki, és Mia Anne összeszorította a száját.

Apának már annyit se jelent, hogy bejőjön veszekedni? Máris belemerült valami ostoba számításba?

Mia Anne hallgatózott. Mintha tompa beszélgetést hallott volna kintről.

Apa telefonál?

Az apja egész délután feszült volt, néha akaratlanul a konyhapulton heverő mobil felé nézett, bizonyára Frida hívását várta. Mia Anne általában utálta az apja nőit, de Frida majdnem normális volt. Nem valami fiatal elméleti fizikus, aki apa hátán akar feljebb kapaszkodni és a NASA-ba bejutni, hanem óceanográfus, akit elbolondított az, hogy apa szembeszállt valami Moon tábornokkal, és megakadályozott egy tenger alatti atomrobbantást.

Mondjuk, apát biztosan nem a nyamvadt kis korallok és delfinek érdekelték, hanem valami számítási probléma, de erre még ráér Frida rájönni... Még csak egy hónapja jár apával, szegény.

Mia Anne az ajtót bámulta, de apa még mindig nem jött veszekedni. Neki meg túlzottan fájt a lába, hogy kimenjen. Egész nap suliban volt, és nem használt botot, megerőltette a lábát.

Az asztal szélére támaszkodva elsántikált a szélig, és leült. Megfogta az erőtlen bal térdét, és a jobb mellé tette, majd bekapcsolta a számítógépet. Felcsavarta a hangerőt az erősítőn, mire a metál dübörgése betöltötte a szobát. A mély hangok lüktetését a mellkasában is érezte.

Szinte azonnal nyílt az ajtó. Apa sose bírta a zajt, rögtön bejött. Ám – szokásával ellentétben – nem robogott oda „likvidálni a zajforrást”, és nem kezdett monológba a belső fül szőrsejtjeiről sem, hanem kelletlenül megállt az ajtóban.

Valami történt, Mia Anne rögtön megérezte, ahogy a negyvenöt éves férfi arcára pillantott. Máskor ez az arc érzelemmentes, sőt embertelenül nyugodt volt, de most valami mély zavar tükröződött rajta.

Kérés nélkül is lekapcsolta a zenét.

– Frida karambolozott – mondta komoran, tárgyilagosan az apja. – Délben – tette hozzá, mintha ez bármit is számított volna.

Szálfa termete, enyhén őszülő haja és szürke öltönye most is a megszokottan unalmas volt, de akadt valami furcsa a pillantásában.

– Micsoda?! Megsérült?

– Meghalt – felelte szárazon az apja. Nem nézett a szemébe, a padlón heverő dobozokra meredt. – Én... el kell mennem azonosítani a testet.

A testet...

Mit?! A testet?!

Mia Anne ostobán bámult maga elé.

– De hát hogyan? Ez... nem lehet! Mi történt? Képtelenség! Frida nem halhatott meg, ilyen nincs! Apa, apa, kérlek...

Képtelen volt felfogni. Tegnap még beszéltek telefonon. Csak Frida kéréseire egyezett bele, hogy apa munkája miatt Pestre költözzenek; koncerteket, csajos programokat, vásárlásokat, egy új, izgalmas életet ígért...

– Sajnálom, kicsim, tudom, hogy kedvelted, és ez nagyon nehéz neked.

Valahogy túl olajozottan jöttek a szavak, mint valami betanult szöveg. Mia Anne az apja arcát fürkészte. Nem igaz, hogy ennyire érzéketlen! Nem igaz, hogy nem dühöng, nem sír!

Miért nem zokogsz, apa?

– Ez nem lehet, apa. Ilyen nincs, ez nem történhet meg!

Mia Anne a fejét rázta, körmét akaratlanul is a combjába mélyesztette, mint mindig, ha felkavarta valami.

– Statisztikailag tényleg alacsony a valószínűsége, hogy anyád után Frida is autóbalesetben haljon meg.

Mia Anne úgy bámult az apjára, mint egy szörnyetegre. Az apja is érezhette, hogy nem a megfelelő dolgot mondta, mert megköszönte a torkát, és kis hallgatás után máshogy folytatta:

– El kell mennem, kicsim. Ne várj meg, sokára jövök. Ugye, minden rendben lesz? Itthon hagyhatlak?

Mia Anne legszívesebben nemet mondott volna. Nem akart egyedül maradni, nem akarta a csendet hallgatni, de tudta, apja úgyis elmenne. Amon Dollond nagyszerű tudós volt, és tökéletes apa, aki precízen követte a modern gyereknevelési könyvek tanácsait, de Mia tudta, hogy a mélyben nem lapulnak érzelmek. Hiányzik belőle valami, ami emberivé tenné, és ez sokszor fáj.

Apa nem várt választ, hanem kiment, eszébe sem jutott, hogy megölelje.

Mia Anne csak hallgatta a neszeket, apja cipővételét, a kulcs zörrenését.

Nem tudott sírni. Az egész olyan valóságos volt. Frida meghalt?

Nem volt mély kapcsolat köztük, csak amolyan haverság, de már majdnem barátok voltak. És a barátok képtelenség, hogy meghaljanak. Ez annyira értelmetlen, ez annyira rossz.

Átbotorkált a szobán, ledőlt az ágyra, és átölelte a gyerekkori plüsscicáját. Elszorult a torka, csak valami halk nyüszítés jött ki rajta. Próbálta felfogni a véglegességet, de csak ürességet érzett. És azt, hogy mennyire önző, nyomorultul csak magára gondol. Egyedül maradt ebben az ócska városban, több ezer mérföldre a graffitis házfalaktól, a régi osztálytársaktól...

Fridának nem volt joga meghalni! Cserbenhagyta. Ahogy anya is. Mindenki itt hagyja... És apa... meg sem ölelte, mielőtt elment...

Hallgatta a csendet, az utcai zajok ellenére is üres és ostoba csendet.

Mikor nem bírta tovább, kinyúlt az éjjeliszekrényen heverő mobiljáért, fülébe tette a fülhallgatót, és bekapcsolta a zenét. Aztán

újra bevacokolta magát, és szorosra zárta a szemét, legszívesebben soha többé ki sem nyitotta volna. A pergő dobszólo mintha az agyában dübörgött volna, elmosva a gondokat.

A dobolás vizes volt és hideg. Mia Anne kinyitotta a szemét. Úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék.

Máskor is voltak színes álmai, de ez a fenyőerdő felülmúlta mindet. Egyenként megvizsgálta a fákat, látta a zöld és vörös tüleveleket, érezte a zápor apró, langyos tűszúrásait a bőréen. Egy ázott madár ugrált a bokor mellett, és Mia Anne elmosolyodott, annyira idétlenül festett. Már az előző két éjszaka is látta a galamb nagyságú, szögletes csőrű, zöld madarat. Mióta az új házba költöztek, minden éjjel vele és ezzel az erdővel álmodott. Biztos valami lélektani dolgot sug a tudatalattija, vagy mi. Írhatna inkább SMS-t.

Egy pillanatra eszébe jutott Frida halála, de elhessegette. Olyan nyugalmat árasztott az esőillatú erdő és az álmom. Majd reggel, majd akkor foglalkozik ezzel... Nem akart érezni, nem akarta, hogy fájjon; nem akarta újra átélni a kimondott szavakat, az utolsó nevetés emlékét, a közös fagyizás éperizét.

A madár közben beiszokolt a bokor alá, Mia Anne pedig elindult arra, amerre ritkábbnak tűnt az erdő. A hideg zápor utat talált a nyakánál, becsurgott a középkori vászonruha alá. A bordó anyagon halványsárga, kacskaringós minták futottak, a ruha hasonlított az egyik színházi jelmezhez, amit Vancouverben látott, egy Hamlet-előadáson.

Az erdő ritkult, Mia Anne meglátott egy ösvényt, és futni kezdett. Csak szaladt, örült iramban, ahogy gyerekkorában, ha fáj valami.

Élvezte, hogy a lába ép és erős, léptei toccsannak a fekete sárban, saruja alatt keményen dudorodnak a gyökerek. Barna haja nyirkosan tapadt az arcára, és a szíve olyan boldogan lüktetett, hogy legszívesebben mindörökre itt, ebben a csodálatos álomban maradt volna.

Szeme sarkából látta, hogy pár alacsony facsemete is megmozdult, és vele szaladt. Ő pedig kacagott, és gyors léptekkel hagyta őket.

Az ösvény megszűnt, az egyre ritkuló erdőben szaladt tovább, kisebb sziklák mellett haladt el, tövükben kikerics fehérlett.

Aztán hirtelen megváltozott a környezet, mintha átlépett volna egy határvonalat, annyira élesen elvált a mélyzöld fenyves és az utána jövő kecses, fehér törzsű, reszkető levelű nyárfaliget. Az eső sem volt olyan hideg és könyörtelen, inkább lágy cirógatással szelődült. Újra felkacagott, kinyújtotta a nyelvét a lemaradt facsemetekre, majd kitárt karral megpördült maga körül, és beszökdécselt a ligetbe. Az aranyló levelek úgy billegtek, mintha üdvözlőnék.

Egyszer csak kiért a fák közül, és egy földes országút mellett találta magát, a túloldalon aranyló kalászu búzaföld ringott a szemerkélő esőben.

És ott meglepve megtorpant.

Nemcsak ő döbönt meg. Az út széléről tucatnyi kardos férfi bámult vissza. Barna darócruhájuk középkori viseletnek tűnt. Olcsó, piszkos gúnyában voltak, a nadrágot madzaggal csomózták a derekukra, amin kopott bőrhüvelyben kard fityegett.

Valószínűleg üzletkötést zavart meg, mert a csapat előtt egy langléta, szürke köpenyes fickó éppen átnyújtott egy bőrorszényt a félfülű vezetőnek. A szürke ruhás mögött fél lépéssel két fejszés testőr állt.

A férfiak azonnal odajöttek, és körbevették őt. Mia Anne-t nem zavarta, kíváncsian nézte őket.

– Nocsak, milyen csinos fehérnép – bólított örömmel a félfülű vezér. A bal kezén is egy hosszú, mély forradás húzódott.

Ijesztő alaknak tűnt, de Mia Anne-t nem érdekelte, az embert nem ölik meg álmában.

– Ti kik vagytok? – kérdezte kíváncsian.

– Az urak a határ menti rablóbanda tagjai, balszerencsédre – felelt a langaléta unott udvariassággal, majd visszafordult a vezérhez. – Ilyen földmérget nem találsz, még a giliszták is kipusztulnak tőle, bármilyen termést kiirthatsz vele. A bosszúd végre tartós lesz, a mágusok sem tudnak segíteni azon a falun. De tudod mit? Engedek az árból, nyolc aranyért a tiéd, ha *utána* megkapom a lány testét.

– Áll az alku, nekromanta. Neked úgyis mindegy, él-e még.

Az undorító röhögésre Mia Anne elfintorodott. Ezek rá alkusznak? Úgy döntött, mégsem annyira jó ez az álom, inkább továbbáll. Megindult, de az egyikük durván elkapta a karját.

Mia Anne ki akarta tépni magát, de akkor egy másik fickó ragadta meg, és a lány megérezte a bűdös hónaljszagot. Ha ez álom, hát akkor rémálom.

Hátracsavarták a karját. Mia Anne olyan dühös lett, hogy előntötte a forróság. A mögötte lévő fickó váratlanul fölüvöltött fájdalomában, és a lány kiszabadult. Mia Anne döbbenten látta, hogy lila lángcsóva ég a tenyerén. Megrémült, mire a fény kialudt.

– A dőlényekre! – kiáltott izgatottan az előbb még unott méreg-árus. – Hagyjátok a leányt! Élve kell nekem!

– Kotródj, nekromanta! Enyém a kicsike! – A vezér kardot rántott, mire az emberei követték a példáját.

A szürke köpenyes árus nem felelt, hanem gúnyosan intett a testőreinek, majd elhárált.

Mia Anne-t újra megragadták a zsoldosok. Egyikük leszorította a vizes fűre, hiába rúgott, harapott.

Aztán minden villámgyorsan történt. A mérégárus egyik testőre meglendítette a baltáját, és a megdöbbszent vezér fejébe vágta. A katonák azonnal támadásba lendültek, őt meg ellökték, hogy ne legyen útban. Mia Anne nem akarta megvárni, ki lesz a nyertes, négykézlábra állt, majd felpattant, és kihasználva a kavardást, elrohant az úton.

Vagyis csak rohant volna. A saruja cuppogva beleragadt a sárga sárba. Az eső feláztatta a homokot, és ő nem volt elég gyors. Rávetődött egy fickó, megragadta a ruháját. Birkózni kezdtek, Mia Anne harapott, rúgott, hirtelen újra fellobbant a lila fény a tenyerén, és a férfi rémült sikollyal kezdte oltani az ingét, ami az eső ellenére is lángra lobbant.

Mia Anne felugrott, és visszanezett a küzdőkre.

Ám a döbbenettől kerekre tágult a szeme. A vezér – baltával a fejében – már a saját embereit aprította, bár elég szögletes mozdulatokkal. Volt, aki felvágott hassal verekedett, más a saját kitépett fél karjával csépelte a cimborája fejét. A harcolók mellett a nekromanta nagy hangon kántált, és intéseivel úgy irányította a halottakat, mintha zsinóron rángatott bábuk lennének.

A harc villámgyorsan befejeződött, és a nekromanta Mia Anne felé fordult, ahogy a bambán álldogáló hullák is. Mia Anne hátán felállt a szőr. Utálta a horrorfilmeket.

– Ébredj fel! Ébredj! – szuggerálta magát. Sikertelenül.

– Ne félj, kis varázslólány! – mosolygott bizalomgerjesztően a férfi.

Mia Anne rémülten hátrálni kezdett. A hullák megindultak felé, mire ő sikított, és kétségbeesetten futásnak eredt. Hallotta a háta mögött a léptek cuppanását.

Aztán valaki megragadta...

Kósza lovag

KÓSSZA LOVAG EGÉSZ NAP VÁGTATOTT, a végsőkig hajszolta az állatot. Tudta, hogy Bo, a hároméves csatamén már érzi a seb megváltozott szagát, és akkor is száguldani fog, amikor a szája szélén a fehér hab szürkéssé válik, csak hogy hazavigye haldokló gazdáját. Ő és a ló egyek voltak, és ez így volt jó.

A ló valószínűleg érzi a dühét.

Forrt benne a harag. Hit lovagnak nem volt hozzá joga, hogy megmentse őt!

Egy igazi lovag csatában hal meg, egy szép szűz lány sír fölötté, nem pedig az árokszélen, vérmérgezésben. Ha ottveszik a csatateren, akkor hetekkel később bárdok viszik szerte a harc hírért, bejárja a vidéket a dal, és az ő nevét is felvésik a Hősök Tornyába. Talán tiszteletből át is nevezik, és a kínos Kósza név helyett olyasmit adnak, hogy Hűség, Becsület, Hit... mint a többi lovagnak.

Kósza egyszerre fázott és izzadt, ahogy vágtatott a fekete lovon. Nem látott rendesen, elmosódtak körülötte a fák, falvak, félreszökentek a porban játszó gyerekek, megrettentek a kuttyák. Aztán újra zöld erdők, naptól sárguló mezők, magányos sziklás tájak következtek. Iszonyatos fájdalmat érzett, a lába merev volt, az egész teste

lázban égett. De vágatott, mert ez volt az utolsó dolog, amit tehetett a Lovagrendért. Meg kellett vinnie a különös csata történetét.

Haldoklott. A falubeli gyógyító megmondta, hogy menthetetlen, és az őrmágusok sem tudnak majd segíteni rajta. Mákonyt akart adni a fájdalom ellen, de őt nem érdekelte, lóra ült, és elindult haza. Egy utolsó nagy tettet akart végrehajtani, valami igazán méltót, hogy büszkén halhasson meg. Csak tizenhét nyarat élt meg, de nem sajnálta magát. Ha igaz, amit sejt, olyasmit vittek véghez, amit ember még sohasem...

A küldetésük egyszerűnek tűnt, pár falusi bejelentését kellett kivizsgálni a határon túl. Állítólag *dőlényeket* láttak, ezeket a nyomorult mágikus szörnyeket, amik kiszippantják az ember lelkét. Az őrmágusok dolga lett volna az ügy, de nem értek rá, hiszen hetek óta kutattak kétségbeesetten egy kapunyitó varázsló után, aki meggyengítette a Falat, a több ezer éves mágikus lezárást a Föld és Örökhon között.

Hetek óta furcsa, idegen varázslók jelentek meg a világon mindenhol, „farmer” nevű ruhában jöttek, és kis dobozokba próbáltak beszélni a „tér erejét” keresve, bármi is legyen az. Fél napon át szerencsétlenkedtek, majd eltűntek. A világ mágusait majd szétvetette az aggodalom.

Mivel a mágusoknak elég bajuk volt így is, a falusiak panaszát egy csapat lovag vizsgálta ki. A végtelenül szelíd Hit lovag kelt útra, kapott egy megszentelt varázsmédált, amivel üzenhetett a Lovagrendnek, ha talál valamit. Kósza majd kiugrott a bőréből, amikor a nyolcfős csapattal mehetett ő is. Mindig is csodálta Hit lovagot, bár alig ismerte a híres parancsnokot, hiszen az folyamatosan úton volt a csapatával. De ha otthon tartózkodott, mindig volt egy kedves szava hozzá, a senkihez.

Amikor Hit lovag csapatával átkelt a határon, és odaértek a kijelölt helyre, a falusiak rettegve kérték, nézzék át az erdőt. Megtetették, bejárták a zöld fenyvest, kutatták a nyomokat. Be is cserkésztek a négy szörnyet, de későn jöttek rá, hogy egy romos házat őriznek.

A lyukas tető alatt, a kiégett gerendák között egy öreg mágus aludt...

Falvak, arcok, és a végső kitartás... Már csak a fájdalom maradt, a lábát égető kín.

Kósza tudta, ha leesik a lóról, soha többet nem tud felülni rá. El kell vinni a hírt a kapumágus haláláról és Hit lovag tettéről! El kell mesélnie a végső pillanatát... Nem hajlandó így meghalni, nyomorultul, láztól égő arccal lefordulva a lóról...

Kósza összeszorított szájjal vágatott. Hátán a lovagok barna, címeres köpenye nehézzé vált az esőtől, lehúzta, ahogy lelkét is a gyász. Az arcán csorogtak a vízcseppek, és hallotta, hogy Bo lába csattog a sárban. Az idő összefolyt, csak az esőcseppek hűvöse törte meg a monoton lovaglást, ahogy átkelt az erdő zöld fái között.

Még pár pillanat, és a szántóföldekhez ér, ott kezdődik a hazája, Aranyföld határa. Csak az első faluig kell eljutnia, az emberek megzendítik a hatalmas, embernyi sípokat, és odahívják az őrmágusokat.

Ahogy kilovagolt az erdei ösvényről, és meglátta a búzatábla szélét, elfutotta a szemét a könny. Hamarosan vége, hamarosan sikerül, teljesíti az utolsó küldetését.

És akkor dicső módon halhat meg.

Ám hirtelen rettegő, éles sikolyt hallott jobbról. A kétségbeesés hangja volt, halálos félelemben hív így segítséget egy ember...

Bo megtorpant az útelágazásban, megállt a földúton. Évekig idomította a lovat, hogy jelezze, ha bajbajutottat érez, és az állat még ilyen kimerülten is megtette.

Kósza fáradtan előregörnyedt, és kétségbeesetten habozott. Túlgyenge a harchoz, járni sem tud. Nem térhet le az útról! Sóváran nézett a búzaföldeken túlra, de nem látta még a falut.

Újra meghallotta a sikolyt, és tudta, közel van a lány, talán csak a kiugró csipkebokrok takarják.

– A dőlényekre! – morogta dühösen.

Nincs választása. A védtelenekért élnek, ez a Lovagrend parancsa, ez az élet értelme. Nem hagyhat cserben egy veszélyben lévő lányt. A szent mágia bizonyára gúnyt űz belőle, hogy épp most hoz az útjába egy szerencsétlent.

Csalódottságában összeszorította a fogát, de aztán nehézkesen kivonta a kardját.

– Gyerünk! – mondta utolsó erejével Bónak, és jobbra húzta a kantárt.

Néhány pillanat múlva megpillantotta a menekülő lányt, akit élőholtak üldöztek. Bo felnyerített, gyűlölte a mozgó hullákat, és ösztökélni sem kellett, máris nekik rontott.

Kósza összekaszabolta a lányt szorongató lényt, és utolsó erejével a többiekre támadt. A karja alig bírta el a kardot, érezte, mennyire gyengék a csapásai, a penge elcsúszott többször is.

Egy vézna, magas hullabűvölő irányította a testeket. Kósza ismerte a méregárus arcát, látta már a férfit a körözési illúzióképeken. A nekromanta is észrevette a veszélyt, a tenyerét Kósza felé tartotta, és kiáltott valamit. A már levágott végtagok életre keltek, és megmarkolták Bo lábát, le akarták dönteni az állatot. Kósza zihált, egyre kétségbeesettebben küzdött, a combja irgalmatlanul fáj minden apró mozdulattól, az elfertőződött seb szinte megőrjítette. Csapzottan lógó köpenyén felfelé araszolt egy makacs kézfej, majd a torkára kulcsolódott. Orrát megcsapta a vérszag.

Nem tud győzni, érezte. Hiába minden! Ez a küzdelem reménytelen ilyen sérülten... Vége minden álmának, vége annak, hogy elvigye a hírt... El kéne menekülni, sorsára kéne hagyni a bajbajutottat... Soha nem tudná meg senki.

– Nem – zihálta halkán, makacsul.

Nem tehetem. Én tudnám... és a szent mágia is tudná, ha becstelenné válok...

A lányt kereste a tekintete, aki rettegve próbált védekezni, egy husángot szorongatott, de kitepték a kezéből. Milyen fiatal! Tizenhatnál biztosan nem több.

Mi hát egy lovag legnagyobb dicsősége? Egy név a falon?

Vagy az, hogy egy szép szűzért halhat meg, de soha nem énekelik meg a bárdok?

Kósza felemelkedett a nyeregben, és Bo megérezte mit akar. Hiába markolták holt kezek a csüdjét, a ló nem rúgkapált tovább, hanem stabilan megállt. Kósza elhajtotta a kardot; feláldozta magát, hogy megragadjon egy apró esélyt, és megsebesítse a hullabűvölőt, hogy a lány elfuthasson...

A kard pörögve, forogva repült a nekromanta felé, aki gúnyos vigyorral már emelte is a kezét, hogy kivédje egy varázslattal.

Ám ekkor olyasmi történt, amire egyikük sem számított.

Vakító lila fény villant. A lány tenyeréből láng tört elő, és a támadó hulla hatalmas ívben, lángolva repült a búzakaiások közé.

Egy varázslólány?!

Kósza nem látott többet, mert lerántották a lóról, és elterült a sárban. Felkiáltott az éles fájdalomra, ahogy a lába a földön csattant.

De a villanás megzavarhatta a nekromantát, és valószínűleg eltárlta a kard, mert hirtelen megszűnt a hullákban a mágia.

Minden megállt.

A hullák hangos csattanással eldőltek. Újra élettelenek lettek.

Kósza megkönnyebbülten fellélegzett, ahogy a torkáról leesett a kéz. A testén egy másik hulla hevert, de nem volt ereje lelökni magáról. Bo azonnal a segítségére sietett, prüszkölve megragadta a fogával a halott ruháját, és lerángatta róla, majd dühében meg is taposta az élettelen testet.

Meglepetésére a varázslólány odaszaladt hozzá.

– Jól vagy?

Barna fürtjeivel, pisze orrával úgy nézett ki, mint valami védetlen bajbajutott. Kósza érezte, ahogy a düh átjárja minden porcikáját. A lány mögött ciklámenszínű lángokkal égett a búzaföld, ahová berepült a hulla. A mágikus lángokat a szemerkélő eső nem tudta eloltani, a különös, fanyar illatú füst betöltött mindent.

Nem volt szükség a segítségére, bolonddá tette ez a nőszemély!

– Letértem az útról! – nyögte dühödten.

– Piroska is így kezdte – bólogatott megértően a lány, és leguggolt mellé.

– Miért csaltál el?! A kapumágust szolgálod?

– Kapumágus? Hát, ebből egy kukkot se értek, de hálás vagyok, hogy segítettél! Tök menő volt.

Kósza erőltlenül megragadta a lány vállát, de maga is érezte, milyen szánalmas, hogy fekvé, félig lebénulva egy varázslót próbál fenyegetni. Ezen még jobban dühbe gurult.

– A sikolyoddal ide csaltál, noha mágus vagy! Miért játszottad meg, hogy félsz? Miért nem védted meg magad?

– Hé, eressz már! Hogy lennék mágus? – A lány megpróbált kiszabadulni, mire a ruha nagyot reccsent, és előbukkant belőle fehér vállának szépségesen gömbölyű íve.

– Eltépted! Micsoda seggfej vagy! Azt hittem, egy igazi lovag jött megmenteni, éjfekete lovon, lobogó köpenyben meg minden, ehelyett még a saját álmom is szemétkedik velem – kiabált a lány. Vizes barna haja az arcára tapadt, állán egy sárfolt éktelenkedett. – Elegem van a hullákból, meg az esőből, meg Frida halálából! És apától is, érted?! Nem bírom ezt a várost, nem bírom ezt az iskolát, és nem bírom a...

Kósza beleszédült a pergő szavakba, elvesztette a fonalat, csak bámulta kábán a lány kitörését.

Talán tényleg nem szándékosan csalta el, talán tényleg csak egy buta lány, aki rosszkor volt rossz helyen.

– Letértem az útról – suttogta, a szóáradatba vágva, de a lány észre sem vette. Így újra hozzáért, most már finoman, és a lány puha, meleg szájára csúsztatta az ujját, hogy elhallgattassa. – Haldoklom, a sebem mágiától fertőzött. Kérlek, ha van benned becsület, adj át egy üzenetet a Lovagrendnek...

– Hogy haldokolnál? Kicsit leestél a lóról, na és? Gyere, segíték felállni! – A lány közelebb húzódott, letérdelt mellé, majd megragadta a karját, és a háta alá nyúlt, hogy megemlje őt.

Kósza a kínra összeszorította a fogát, a lábából a gerincéig sugárzó fájdalom örületesen erőssé vált. Megpróbált felülni, de csak egy kicsit tudott megemelkedni, és visszazökkent. A lány is előrebukott, egyenesen az ő mellkasára, mivel a keze beszorult Kósza háta alá. Kósza csak most érezte, hogy a holtak elleni harcban megsérült. Felnyögött, ahogy a lány mellkasa belenyomta a bőrvért szélét a vállsebébe, és azonnal odakapott, kezét a vérző seb és a lány teste közé csúsztatta.

A lány elvörösödött. Megpróbált lekászálódni róla, és beszorult karját kihúzni Kósza alól, de ezzel csak újabb fájdalmat okozott.

– Megtennéd... hogy nem mozdulsz... egy kicsit? – nyögte a lovag kintól verejtékesen. Érezte, hogy iszonyatosan szédül, és már beszélni sincs ereje.

A lány vöröslő arccal bólíntott, úgy tűnt valamiért elakadt a szava. Engedelmesen ottmaradt, testközelben.

– A hullabűvölő csak elájult, öld meg! – suttogta Kósza. Majd elmondta az üzenetet, Hit lovag tettét.

A szavak nehezen buktak ki belőle, keresnie kellett őket, de a varázslólány most már némán figyelt. Magas homlokán lecsorgott az eső, egy csepp megült a hosszú, ébenszínű szempillákon, és Kósza szájára csöppent. A lovag szomjasan megnyalta láztól cserepes ajkát, és mesélni kezdett.

A mágus rájuk támadt, két lovag meghalt az első varázslatra, a testük szénné égett. Csak gúnyosan nevetett rajtuk, azt mondta, a többieket nem öli meg, hanem *felhasználja majd a lelküket a kapunyitáshoz*. Rájuk uszította a dőlényeket, és a lovagok egyenként hullottak el. Végül csak ők ketten maradtak, és ekkor Hit parancsnok esztelen tetre szánta el magát...

Kósza szemét elfutotta a könny. Hit lovag utolsó, szeretetteli pillantása mindörökké a lelkébe égett, maga előtt látta, akárhányszor becsukta a szemét. A vezér érte, a kölyökért feláldozta önmagát.

De mi történt? Hogyan tud mágust ölni egy egyszerű ember? Mit tettél, lovag? Akkora hited volt, hogy maga a mágia fordult a varázsló ellen...

Elszorult a torka, nem tudta folytatni, de a lány odanyúlt az arcához, és megcirógatta. Hűvös volt a tenyere, nyirkos az esőtől, és annyira jólesett Kósának ez az érintés... Mintha nem csak az arcát, de a lelkét is megérintette volna a lány. Mintha értene a fájdalmat,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

értene pár szóból a halált, szenvedést. A finom ujjak végigfutottak a halántékán, az arcán, az álla vonalán. A csend bensőséggé vált, ahogy várt a lány, nem szólalt meg, nem kérdezett semmit, mindössze lágyan nézte.

Kósza nyelt egyet, aztán sóhajtott, és összeszedte magát. Elmondta, mi történt a csatában az utolsó percekben.

Aztán elhallgatott, de a leány még mindig nem szólalt meg. Csak őt figyelte némán, miközben a testük összeért. A csöpögő eső hűvöse, a lángoló búzamező ropogása, és alattuk a sáros föld sem zavarta ezt a különös idegent.

Kósza elmosolyodott. Ez a pisze orr, értelmesen csillogó barna szempár lesz az utolsó kép, amit magával visz a halálba. Minden lovag álma, hogy bajba jutott szüzekért haljon meg, nincs ennél nagyobb dicsőség. Talán sosem szerepel a neve a Toronyban, de a lelke újra Aranyföldre születik le, a szent mágia biztosan megáldja érte.

Hálás volt, hogy ennyi szépséget és jóságot kap utolsó perceiben.

– Az istenek... kegyesek hozzám, hogy... a karjaidban... halhatok meg – suttogetta. Csak bámulta azt a hatalmas, barna szemet, ami olyan lágy volt, olyan hívogató...

Aztán érezte, ahogy kifut a testéből az erő, és minden sötétségbe borul.